

1) 'Ο μὴ στερεύων, ἀέναος σύννηθ. : Βρύοι - πηγὴ ἀστερέωτη. Δάκρυα - νερὰ ἀστερέωτα σύννηθ. Ἀκούραστος καὶ ἀστερέωτος ἐνθουσιασμός Ιδραγούμ. Σαμοθρ.³ 103. 2) Μεταφ. ἀνεξάντλητος σύννηθ. : Ἀστερέωτο βίος. Ἀστερέωτα πλούτη. Ἀστερέωτη δυστυχία σύννηθ. || Ποίημ.

Γιατ' εἶν' ἀστερέωτη σὲ κάλλη ἢ χώρα τούτη
καὶ μ' ἄλλα τόσα τὴν ἐστόλισαν οἱ χρόνοι

ΑΠροβελ. Ποιήμ. 14.

άστερέωτος ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀστερίωτος Πόντ. ἀστερέγιωτος Πόντ. ἀστερέωτος Καρ. (Μύλασσ.) Νάξ. (Δαμαρ.) Πελοπν. (Μάν.) Προπ. (Κύζ.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀστερέωτους Μακεδ. Σάμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *στερεωτός < στερεώνω.

1) 'Ο μὴ στερεωθείς, ὁ μὴ ἔμπεδος, ὁ κλονιζόμενος σύννηθ. : Ἀστερέωτο μπαλκόνι - πάτωμα. β) Ἐπὶ κόρης, ἢ μὴ ἐξασφαλίσασα τὸ μέλλον της διὰ τῆς ὑπανδρείας Πόντ. (Τραπ.) : Τὸ κορίτσι μ' ἀκόμαν ἀστερέωτον ἐν'. γ) 'Ο μὴ μόνιμος ἀλλ' εὐκόλως διαλυόμενος πολλαχ. : Ἀστερέωτος γάμος. δ) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἐστερεώθη ἐν τῇ ζωῇ, ὁ ἀποθανὼν εἰς νεαράν ἡλικίαν, ἢ ἐκεῖνος ὅστις εἶθε νὰ ἀποθάνῃ νέος Θήρ. Καρ. (Μύλασσ.) Νάξ. (Δαμαρ.) Πελοπν. (Δακων.) : Ἡ ἀστερέωτη ἀδερφή μου Δαμαρ. Ἀ, ποῦ νὰ ν' ἀστερίωτη! Μύλασσ. Ἀστερέωτος νὰ 'σαι! (ἀρά) Θήρ. Ἐ, τὸν ἀστερέωτο αὐτόθ. Ὡ, τὸν ἀστερέωτο, ποῦ νὰ μὴ στερεώσῃ! Δακων. Νὰ φιλήσω τὸ λειψανάκι σου, ἄχαρε καὶ ἀστερέωτε! Μύλασσ. 2) Ἀκατάστατος, ἄτακτος Πόντ. β) Ἀνήσυχος, ἐπὶ νηπίου ἢ ἀσθενοῦς Πόντ. 3) Οὐς., ὁ μὴ ἐπιτρέπων τὴν στερέωσιν Θήρ. : Ποῦ νὰ 'χῃς τὸν ἀστερέωτο! Ἀντίθ. στερεός, στερεωμένος (ιδ. στερεώνω).

άστερητος ἐπίθ. πολλαχ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀστερήτος.

'Ο μὴ στερούμενος τῶν ἀπαραιτήτων : Καλοπαντρεύτηκε καὶ πέρασε ζωὴ ἀστερήτη.

άστερι τό, σύννηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Τσακων. ἀστερ' βόρ. ιδιώμ. ἀστερ' Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀστερίον.

1) Ἀστρον μικρὸν Τσακων. β) Ἀστρον σύννηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) : Τ' ἀστερία λάμπουν 'ς τὸν οὐρανό. Βγῆκαν τ' ἀστερία σύννηθ. Ἐφ' γ' ἔνα ἀστερ' (ἔπεσεν εἰς διάντην ἀστήρ) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) Τ' ἀστερι τὸ μεγάλο (ὁ ἑσπφόρος) Πελοπν. (Κορινθ.) || Φρ. Αὐτὸς κατεβάξει τ' ἀστερία (εἶναι πολυημαθὴς) Πελοπν. (Τριφυλ.) Τ' ῥάει τ' ἀστερία (εἶναι ἐλαφρόνοις καὶ ὑπερόπτης) Αἰτωλ. || Γνωμ. Ἀστερι ἔπεσε, ψυχὴ ἔσβησε (ἢ πτώσις διάντηντος ἀστέρος συμβολίζει τὸν θάνατον ἐνὸς ἀνθρώπου) Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Ὅλα ἐλάμπανε τ' ἀστερία | κ' ἐλαμπες καὶ σὺ μαζὶ Κεφαλλ.

Ἀς λάμπουνε ὅσο θέλουνε 'ς τὸν οὐρανὸ τ' ἀστερία,
τὰ μάθια σου δὲν ἔχουνε 'ς τὸ γόσμο τοῦτο ταίρια Κρήτ.

Ἀστερία νὰ τὰ μάθια σου, σπαθιά τὰ δγὸ σου φρύδια
καὶ μὲ αὐτὰ μ' ἐπλήγωσες πρώτη φορὰ ποῦ σ' εἶδα αὐτόθ.

Γύρισε δὲς τὸν οὐρανὸ καὶ ἄν εὗρης μαῦρο ἀστερι,
πίστεψε πῶς δὰ σ' ἀρνηθῶ, ἄσπρο μου περιστέρι

αὐτόθ. γ) Ὁ ἐλ. ῥόρος ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἄστρον Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Μακεδ. (Βλάστ.) — ΑΒαλαωρ. Ἐργα 3,242 : Βγῆκε τ' ἀστερ' Αἰτωλ. || Φρ. μεταφ. Εἶν' ἀστερ' μέσ' 'ς τ' ἄλλα τὰ πιδιά (ἐξέχει) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τῷ γειτονιάς

ἀστερι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ποίημ.

... Πρώτη φορὰ ἀπόψε

ἀφότου ζώνω τ' ἄρματα μ' ἐξάφνισε τ' ἀστερι

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστέρας 1 β. 2) Στίγμα λευκὸν ἐν εἶδει ἀστέρος εἰς τὸ μέτωπον ζῶων Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Κεῖν' τοῦ βόδ' ἔχ' ἐν' ἀστερ' ἀνάμισα τὰ δγὸ κέρατα || Ἄσμ.

Ἐπέτυχα κ' ἐβάρεσα τὸ στοιχειωμένο ἀλάφι

πῶχει σταυρὸ 'ς τὰ κέρατα καὶ ἀστερι 'ς τὸ κεφάλι

(Πανδῶρ. 4,621) Συνών. ἀστέραδα, ἀστέρας 3. 3) Ἀστροειδὲς κόσμημα ἐπὶ τῆς ἐπωμίδος τῶν ἀξιωματικῶν δηλωτικὸν τοῦ βαθμοῦ τῶν σύννηθ. Συνών. ἀστέρας 2.

β) Σημεῖον διακρίσεως, ὑπεροχῆς, ἐπὶ ἀνθρώπων Θεσσ. (Ἀλμυρ.) : Οὐ δεῖνα ἔχ' τ' ἀστερ' 'ς τὸν γλέφαρον. 4) Τὸ μέτωπον καὶ τὸ κέντρον αὐτοῦ Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν. Ναύπακτ.) κ.ά. : Ἐρριζὶ καὶ τοὺν βύρισι μέσ' 'ς τ' ἀστερ' Αἰτωλ. Ἄν δὲν τοῦ βαρέσης μέσ' 'ς τ' ἀστερ' τοῦ γ' ρούβ' δὲν πέφτ' αὐτόθ. Τοῦ ἤρθε ἡ σφαῖρα 'ς τ' ἀστερι τοῦ κουτέλου Κρήτ. Τ' ἀστερ' αὐ'νοῦ εἶν' γιουμαῖτον ζάρις Στερελλ. (Ναύπακτ.) Συνών. σταυρός. 5) Σταγὼν ἢ μικρὰ ποσότης ἐλαίου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὕδατος ἰριδίζουσα ὡς ἀστήρ Κρήτ. Συνών. ἀστέρας 5. 6) Πληθ. ἀστερία, παιδιὰ καθ' ἣν δύο παῖδες στρέφουν πρὸς ἀλλήλους τὰ νῶτα καὶ συμπλέκουν τοὺς βραχίονας, εἶτα δὲ κύπτει ὁ εἰς ὥστε ν' ἀνυψωθῇ ὑπτίως ὁ ἕτερος καὶ κάμνουν τὸν ἐξῆς διάλογον : Πόσα ἀστερία εἶναι 'ς τὸν οὐρανό; — Τρία κ' ἔνα. — Σκύψε πᾶρε με κ' ἐμένα Κεφαλλ. 7) Εἶδος χαρταετοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ. Μεσολόγγ.) Συνών. ἀστέρακι (II).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ. Κρήτ. (Ρέθυμν.)

άστεριάζομαι Πελοπν. (Βυτίν.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀστερι.

1) Ἐκτίθεμαι εἰς τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, ἐπὶ ἐνδυμάτων τὰ ὁποῖα ἀπλωθέντα μετὰ τὴν πλύσιν πρέπει νὰ συλλεγοῦν πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἀστέρων, ἄλλως ἐπιφέρουν, καθὰ πιστεύεται, ἐξανθήματα εἰς τοὺς ἐνδυομένους αὐτὰ Πελοπν. (Βυτίν.) β) Ἀσθενῶ ἐξ ἐπηρείας τῶν ἀστέρων — Λεξ. Δημητρ. : Ἀστεριάζοιτο ἡ κωπέλλα καὶ μαρᾶζώνει. Μετοχ. ἀστερισμένος ὁ παθὼν ἐξ ἐπηρείας τῶν ἀστέρων Λεξ. Δημητρ.

2) Πληροῦμαι ἀστέρων, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ Λεξ. Βλαστ.

άστερικό τό, Θήρ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀστιρ'κὸ Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀστερικός.

1) Ἡ τύχη, τὸ πεπρωμένον ἐκάστου ἀνθρώπου ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀστερισμοῦ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποῖου ἕκαστος διατελεῖ Θράκ. (Μάδυτ.) — Λεξ. Δημητρ. : Ἐχει καλὸ ἀστερικό. Εἶναι κακὸ τὸ ἀστερικό του Λεξ. Δημητρ.

2) Παροδικὴ νόσος, ὑστερισμός Θήρ. κ.ά. Συνών. ἀστέρας 7, ἀστρικό.

άστερινος ἐπίθ. Ἀθῆν. Λευκ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 150 ΙΠολέμ. Χειμῶνανθ.² 78 ΓΣτρατήγ. Τραγούδ. νησ. 86 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀστερίνους Θεσσ. ἀστερινὸς Πελοπν. (Λάστ.) ἀστερ'νὸς Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀστερι καὶ τῆς καταλ. -ινος.

1) Ὁ ἐξ ἀστέρων ἀποτελούμενος ΓΣτρατήγ. ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Τί λάμπεις ἐπετοῦσαν κάποια μάτια
ποῦ λές καὶ ὁ μῶλος ἔμοιαζε οὐρανό,
ἢ γῆ θαρεῖς ἀστερίνα παλάτια.

